

Marko Snoj
ORCID: 0000-0002-8641-6669

O slovenskih priimkih enkrat za trikrat

Slovenski jezik / Slovene Linguistic Studies 14/2022. 235–252.

DOI: <https://doi.org/10.3986/sjsls.14.1.09>

ISSN tiskane izdaje: 1408-2616, ISSN spletne izdaje: 1581-127

<https://ojs.zrc-sazu.si/sjsls>

Marko Snoj (ORCID: 0000-0002-8641-6669)

ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Slovenija

DOI: <https://doi.org/10.3986/sjsls.14.1.09>

O SLOVENSКИH PRIIMKIИ ENKRAT ZA TRIKRAT

TINO MAMIĆ. 2020. *PRIIMKI: NJIHOV IZVOR IN POMEN 1, PRIMORSKA – GORICA: GORIŠKA MOHORJEVA DRUŽBA 2020. 255 STR. (26 €);*

SILVO TORKAR. 2020. *ZGODOVINSKA ANTROPONIMIJA IN TOPONIMIJA VZHODNE TOLMINSKE – LJUBLJANA: ZALOŽBA ZRC. 325 STR. (24 €);*

JANEZ KEBER. 2021. *LESIKON PRIIMKOV – CELJE: CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA. 989 STR. (75 €).*

Slovenska kritika je gluha loza. To Trdinovo spoznanje še bolj kot za našo literarno kritiko konca 19. stoletja velja za znanstveno kritiko zdaj živečih in delujočih generacij. Kriva je seveda zagledanost vase vseh tistih, ki nam je več do tega, da pišemo svoje reči, kot da bi pohvalili ali pogrjali kolege, ki so se lotili kake tematike, o kateri menimo, da sami nekaj malega vemo. Izid vsake strokovne knjige namreč ni samo povabilo k sprejemanju njene vsebine, temveč je tudi klic k pripombam. Je kot oklic. Kdor po oklicih molči, z oklicanim soglašja in oklicano postane del njegovega občestva, kdor pa se oglasi, je sokriv za morebitno drugačno nadaljevanje načrtovanega poteka dogodkov. Odgovornost je v obeh primerih velika in spodnji zapis se je ne otepa.

O izvoru slovenskih priimkov so v dveh letih pri nas izšle tri knjige. Dve se omejujeta vsaka na svoje ožje zamejeno zemljepisno območje, tretja je vseslovenska.

1. Mamićevo delo je lepo oblikovana in prijetno berljiva knjiga, ki nastanek in prvotni pomen priimkov zavije v 86 zgodb, natisnjenih na

barvno ilustriranih straneh. Poleg prijetne berljivosti knjigo odlikuje precejšnje arhivsko gradivo, ki ga je avtor v veliki meri zbral sam in brez katerega si etimologije slovenskih priimkov ni mogoče zamisliti. Etimološke razlage obravnavanih priimkov avtor povzema po že objavljenih delih, ki jih žal ne citira, imenuje pa mestoma avtorje povzetih etimološke zamisli, čeprav ne vedno korektno. Etimološke zamisli in predlogi so podani nekritično. Odsotnost citiranja in nekritičnost sta razumljivi, saj je avtor po osnovni izobrazbi zgodovinar in novinar, ne pa jezikoslovec. Razumljivi sta res, zaželeni pa ne, saj odsotnost citiranja onemogoča sledljivost posamezne etimološke misli, kar za znanstveno okolje ni sprejemljivo, nekritičnost pa zbuja vtis, da o nastanku priimkov lahko le ugibamo, kot da smo še vedno v zgodnjem 19. stoletju. Pri marsikaterem priimku manjka prepričljiva etimološka razlaga, ki bi jo jezikoslovec s primernim znanjem zlahka našel v že obstoječi, morda malo težje dostopni strokovni literaturi, ali pa domislil na svojem zelniku. Primer: jalovo ugibanje o izvoru priimka *Pišot* bi po okoliških jezikih razgledani jezikoslovec hitro prepoznal kot furlansko manjšalnico in tam celo našel občni samostalnik *pissòt* v pomenu »majhen uscane«. Ker ima priimek v furlanščini še občuten slabšalni pomen, ga onstran naše zahodne meje razumljivo ni več, pri nas pa ni zbuja nespodobnih asociacij, zato ga njegovi nosilci niso zamenjali s kakim nezaznamovanim. Avtor mestoma podlega tudi etimologovima najusodnejšima zapeljivkama, namreč podobnosti in navidezni enakosti. Tako npr. priimek *Trošt* brez pridržka povezuje z občnim imenom *trošt* v pomenu 'tolažba', namesto da bi ga prek visokonemškega priimka *Trost* izpeljal iz spodnjenemškega *Drost*, katerega občni pomen je 'višji uradnik', prvotno 'dvorni uradnik, ki skrbi za mizo', podobno kot pri nas *Šenk*. Tako piše v zlahka dostopnem *Etimološkem slovarju slovenskega jezika*, ki je temeljni in najboljšežnejši vir slovenske etimologije, a ga avtor začuda ne navaja. Seveda bi bila v delu lahko natančneje obrazložena razna razmerja med priimki iz sorodnih osnov, npr. *Rutar*, *Rovtar* in *Rotar* ter njihovimi različnimi zapisi, a to so podrobnosti, za katere je treba imeti osnovni zgodovinskojezikoslovni in etimološki trening. In manjkajoče obrazložitve za splošnega bralca morda sploh ne bi bile tako zanimive, kot v knjigi zapisana korenska povezava med priimki

iz iste nemške besede s pomenom 'krčevina', ki smo jo v starejšem času prevzeli kot *rut* (in iz te tvorili priimka *Rutar*, *Rutnik*), v mlajšem pa kot *rov* (*Rovtar*), iz te pa v gorenjščini in še kje naredili *rot* (*Rotar*, *Rotnik*, *Rotovnik*).

Mamićeve etimološke razlage priimkov so žal vse prevečkrat brez potrebe nedorečene ali celo dokazljivo napačne. Za vzorec sem vzel prvih deset razlag in jih prebral, kot da o njihovem izvoru ne vem ničesar. V treh primerih (*Babič*, *Bajc*, *Bavdaž*) sem kar zadovoljivo izvedel za izvor vsakokratnega priimka, v sedmih (*Batagelj*, *Batič*, *Bavčar*, *Bele*, *Bizjak*, *Bole* in *Bonutti*) pa ne. V slednjih je namreč natreseno toliko resničnih in utemeljenih ter toliko neresničnih ali neutemeljenih podatkov in trditev, ki si med sabo nasprotujejo ali pa so prikazani kot nasprotujoči si, čeprav kažejo v isto smer, ob tem pa kaka ključna in tik pod površjem tleča ugotovitev ni izražena, da izvor tam obravnavanih priimkov nepoučenemu bralcu ostane nejasen, čeprav bi se tudi v teh sedmih primerih dalo jasno in glasno povedati, kakšen je v resnici. Če bi me kdo kaj vprašal, bi močno odsvetoval pisanje zgodb na osnovi nepreverjenih, nedorečenih ali celo napačnih etimoloških razlag, kakršnih je v naši imenoslovni literaturi kar nekaj. Med slovenskimi priimki bo namreč imenoslovno razgledani pisec z leposlovno žilico našel več kot dovolj zanesljivih in zanimivih etimoloških primerov, da se mu bodo zgodbe napisale kar same – kot se je avtorju knjige zapisalo tistih nekaj, ki temeljijo na pravih ugotovitvah, npr. *Babič*.

Druga večja pomanjkljivost ocenjevane knjige je, da obravnava le 68 primorskih priimkov z variantami. Medtem ko se dobršen del obravnavanih priimkov najde tudi na našem širšem prostoru zunaj Primorske, v Mamićevi knjigi manjka dolga vrsta tipično primorskih priimkov, kot so npr. *Koglot*, *Žvanut*, *Špacapan* in *Hvalica*. Še več pa manjka tam pogostih, čeprav ne izključnih, kot so npr. *Pirjevec*, *Košuta*, *Čehovin*, *Marušič*. Tržaški muzikolog in imenoslovec Pavle Merkù je pred leti napisal knjižico z naslovom *1300 primorskih priimkov*. Branje moti tudi avtorjevo nepoznavanje jezikoslovne terminologije, ko npr. govori o »oblikah« namesto o *variantnih zapisih*, ko ni čisto jasno, kaj je »črka« in kaj je »glas« in ko omenja »končnico« -ič, ki je v resnici *pripona*.

Sklepno lahko ugotovimo, da je del prikazanih etimoloških razlag obravnavanih primorskih priimkov resda blizu tistemu, čemur rečemo znanstvena resnica, da pa bi moralo imeti verodostojno delo ta odstotek mnogo večji, sploh ker je sodobna etimološka znanost vendarle napredovala toliko, da o mnogih priimkih lahko že izreče trdno besedo. Vsekakor je to knjiga, s katero zlasti nejezikoslovni bralci lahko potešijo svojo radovednost o izvoru predvsem lastnega priimka, čeprav pri tem tvegajo, da bodo poučeni narobe ali nezadovoljivo. Za etimologe je knjiga zanimiva zaradi arhivskega in rodoslovnega gradiva, ki utegne pomagati osvetliti kako nejasno podrobnost, kakršnih je v našem imenoslovju na pretek še za več generacij raziskovalcev.

2. Torkarjeva monografija o zemljepisnem in osebnem imenu vzhodnotolminskega prostora je monografska dodelava izsledkov njegove magistrske naloge iz leta 2003 in deloma njegove doktorske disertacije iz leta 2011. Avtor je prvi Slovenec, ki se že dlje časa, že več kot dve desetletji profesionalno posveča izključno slovenskemu imenoslovju, in sicer predvsem antroponimiji ter z njo povezani toponimiji celotnega slovenskega prostora, neredko tudi širšega slovanskega, še posebej pa prav področju vzhodne Tolminske. Izpod njegove tipkovnice je torej pričakovati metodološko zrelo in zaupanja vredno delo, ki bo ob upoštevanju vseh standardov sodobne znanosti, njenih spoznavnih sredstev in njenega znanstvenega aparata podajala zanesljivo sodobno, zgodovinsko in narečno gradivo ter na teh temelječe etimološke zaključke, ki bodo korektno navajali doslejšnje domneve, zablode in rešitve posameznih problemov. Posredno jamstvo za verodostojnost zagotavljajo tudi znanstvena založba, pri kateri je izšlo delo, in dve oceni, napisani pred natisom, pod kateri sta podpisana dva jezikoslovca, prva iz Slovenije in drugi iz Srbije. In res knjiga kar ustreza navedenemu opisu. Za uvodnim delom je prvi slovarski del posvečen vzhodnotolminskim priimkom, drugi pa krajevnim imenom. V nadaljevanju se omejujem na prvi, priimkovni del, ki obsega 282 abecedno razvrščenih slovarskih sestavkov, tem pa sledijo sintetične in sklepne ugotovitve. V vsakem sestavku je zgodovinsko, filološko in etimološko razdelan po en vzhodnotolminski

priimek, v nekaterih tudi več, med katerimi so tudi taki, ki so na obravnavanem območju potrjeni le zgodovinsko. Vsak sestavek je opremljen z zgodovinskimi zapisi vsakokratnega priimka, večinoma iz virov 16. in 17. stoletja, največ iz podložniškega registra iz leta 1515 in urbarja iz leta 1523, mestoma tudi starejših in mlajših, temu po potrebi sledijo filološka pojasnila in, če je le mogoče, etimološka razlaga, pri čemer zelo pogosto navaja in komentira predhodno objavljene zamisli in dognanja, neredko pa zapiše tudi lastno, izvirno, bolje ali slabše utemeljeno mnenje. Metoda in njena uporaba sta na ravni včerajšnje in današnje stopnje razvoja etimološke znanosti. Z veliko večino razlag in izraženih dvomov se je mogoče strinjati, le z redkimi ne, saj se zdi, da je avtor nekoliko podcenil argumentacijsko moč jezikovne tipologije. Tak primer je priimek *Božič*, ki ga (tako kot že v magisteriju) izvaja iz poimenovanja praznika, češ po času rojstva prvega nosilca, ob čemer navaja priimek *Velikonja*, katerega prvi nosilec naj bi se rodil za veliko noč. Domneva se sicer ne zdi nemogoča, pač pa malo verjetna, saj so domala vsi naši priimki na *-ič* < **-it'ь* patronimiki in je torej mnogo verjetneje pričakovati, da je *Božič* prvotno sin nekoga z imenom *Bogo* (iz *Bogoslav*) ali *Božo* (iz *Božidar*). Priimki na *-onja* pa so lahko klicne oblike, morda večalnice (*Čargo* > *Čargonja*), ali tvorjeni iz zemljepisnih imen (*Dreka* > *Drekonja*) – torej bi bil *Velikonja* lahko priseljensec iz nekega kraja, katerega ime je imelo prilastek *veliki*. Dodeljevanje priimka po času rojstva, kot domneva Torkar, je vsekakor dvomljivo, saj je uvajanje priimkov, kolikor vemo, potekalo pri odraslih ljudeh s premoženjem in ne pri novorojenih, ki so priimek, če ga je oče že imel, podedovali po njem. Tudi tipološke primerjave, ki jih avtor povzema po Korobar-Belčevi, so izredno dvomljive. Navaja namreč francoski priimek *Noël*, ki pa ga francoski imenoslovci ne izvajajo iz homonima s pomenom 'božič', temveč iz enako glasečega se svetniškega imena, ki ima resda isti izvor kot poimenovanje praznika, tj. v latinskem polastnoimenjenem pridevniku *Natalis* z občnim pomenom 'rojstni'. Tudi grško rojstno (sic!) ime Αναστάσιος ni povezljivo z vstajenjem Kristusa na veliko noč, temveč je njegov občnoimenski pomen '(od mrtvih) vstali' prejkone treba razumeti kot 'ponovno rojeni', ki so ga dali otroku, rojenemu po smrti prejšnjega, podobno kot v italijanščini *Renato* in francoščini *René*.

Takih in podobnih težav, ki so predmet razprave v imenoslovnih krogih in bi jih bilo primerneje prikazati vsaj problemsko, je v knjigi še nekaj, vendar ne ravno veliko. Mestoma manjkajo sklici na predhodno objavljeno znanstveno literaturo, ki jo avtor zanesljivo pozna, a kaj bi to. Delo je napisano pregledno in razumljivo tako za imenoslovce kot tudi za imenoslovno manj izobražene bralce in samo želimo si lahko, da bi vsako tako zaokroženo in obvladljivo območje našlo koga, ki bi se mu za svoje rojstvo in mladost oddolžil s primerljivo monografijo.

3. Na zadnji platnici Kebrovega *Leksikona priimkov* piše, da delo vsebuje etimološke obravnave prek 19.000 slovenskih priimkov. Izid knjige je za današnje protirazsvetljenske razmere pritegnil precej medijske pozornosti. Večkrat se je slišalo in bralo, češ da naj bi bil to slovar, katerega nastanek naj bi si zadala SAZU in Inštitut za slovenski jezik ob svojem nastanku. Res je SAZU ob svojem nastanku leta 1938 zapisala v svoj program izdelavo slovarja slovenskih osebnih in krajevnih imen od 7. stoletja dalje, kar je nekaj povsem drugega kot spodoben etimološki slovar sodobnih slovenskih priimkov, kakršnega žal še vedno nimamo. *Leksikon priimkov* namreč to ni niti po naslovu niti po vsebini. Medijska pozornost je razumljiva. Štirih izdaj Kebrove prejšnje knjižne uspešnice z naslovom *Leksikon imen*, ki prinaša etimološke in kulturološke osvetlitve naših rojstnih imen, namreč ni zasenčilo niti novejše in debelejšje, vendar z etimološkega vidika slabše Lenarčičevo delo *Vse o imenih na Slovenskem*. A sodobna slovenska rojstna imena so bila predhodno dobro raziskana in so za raziskovanje tudi mnogo bolj enostavna. Velika večina slovenskih rojstnih imen je namreč krščanskega izvora zahodnega tipa, zato lahko njihove razlage povzamemo iz ustrezne tuje literature, ki je zares številna in kakovostna. Taka imena so npr. *Helena, Barbara, Tilka, Tomaž, Tadej*. Tistih nekaj težje razpoznavnih imen, kot so *Tilen, Jernej in Jurij*, so izvrstno razložili že naši jezikoslovci 20. stoletja. Manjše število mlajših rojstnih imen smo prevzeli iz drugih slovanskih jezikov, zlasti tistih s pravoslavno tradicijo, ki jih ni dosegla katoliška tridentinska prepoved krščevanja z nesvetniškimi imeni in so zato deloma ohranili stara slovanska (npr. *Miroslav, Branimir, Boris, Miloš*), tvorili nova (npr. *Uroš, Dejan, Vesna, Jagoda, Tisa*), s tamkajšnjimi klicnimi priponami iz

krščanskih imen (*Janja, Vanja, Darja, Nataša*) ali jih prevzeli iz tretjih jezikov, kot npr. ruski *Fedor*, ki je istega izvora kot naš po zahodni poti prevzeti *Teodor* in madžarski *Tivadar*. Nekaj imen je čisto novih, ugotavljanje njihovega izvora pa je težavno tudi zaradi njihove kratkosti. Tako je npr. *Lan*, ki utegne biti tvorjeno po prej znanem ženskem *Lana*, to pa je ruska in posledično ameriška klicna skrajšava imen *Ruslána, Svetlána*. Moško ime *Lan* je manj verjetno prevzeto neposredno iz ruske klicne oblike *Lan* rojstnega imena *Ruslán*, ki je prevzeto iz turškega *Arslan* in temelji na občnem imenu *arслан* 'lev'. Nekaj naših najnovejših rojstnih imen smo vzeli iz romantičnih imen slovenske leposlovne klasike, npr. *Iztok, Svarun, Črtomir*, skrajšano *Črt*, nekaj je ponovno oživiljenih po starih srednjeveških virih, npr. *Vitan*. Le majhna, zares majhna peščica slovenskih rojstnih imen je avtohtona, nastala tukaj za nas in ohranjena do današnjih dni. Tak primer je *Mojca* – tvorjenka iz svojilnega zaimka *moj*. Etimološka spoznanja o vseh teh imenih so bila že v sredini 20. stoletja zapisana ne samo v ozko strokovni jezikoslovni literaturi, temveč velika večina tudi že v monografskih publikacijah in deloma celo v slovarskih delih. Keber jih je zbral in objavil ter tako razširil védenje o njihovem izvoru in prvotnih pomenih med Slovenci. Hvalevredno dejanje.

Apisati o etimologiji slovenskih rojstnih imen je eno, o priimkih pa nekaj povsem drugega. Medtem ko je etimološko težavnih rojstnih imen, kot so *Mojca, Tilen* in *Jernej*, komaj kaj, je etimološko še težavnejših priimkov v slovenščini na pretek, bistveno več kot pri vseh naših sosedih. Na oko bi rekel, da celo več, kot je etimološko težavnih zemljepisnih imen. In kar je najpomembneje: večina teh etimoloških težav je specifično naša. Njihovih rešitev ni mogoče povzeti po tuji literaturi, ampak so lahko le sad trdega slovenističnega dela, temelječega na čim bolj izčrpnem poznavanju arhivskega gradiva, ki v veliki meri še ni zbrano in objavljeno. Etimološka težavnost slovenskih priimkov ne preseneča, saj so ti v povprečju starejši od preostalih slovanskih. Utrpeli so glasovni razvoj slovenščine zadnjih 600–700 let, zlasti samoglasniški upad z vsemi posledicami vred in menjavo črkopisa v 19. stoletju. To, da so priimki v osnovi pisna in ne govornjena kategorija, in to, da so bili uradovalni jeziki na Slovenskem do nedavnega le tuji,

samo dodatno pripomore k njihovi težji etimološki razpoznavnosti. Seveda ni težko ugotoviti, da je priimek *Pavlič* patronimik s prvotnim pomenom 'Pavlov sin' in da je potem tudi *Abramič* prvotno 'Abramov', tj. 'Abrahamov sin', *Veselič* pa sin nekoga z vzdevkom *Veseli*. Po starejši literaturi avtor pravilno povzame tudi nekaj težjih primerov, da je *Savič* iz pravoslavnega imena *Sava* (tu žal manjka podatek o času prvega zapisa tega priimka na Slovenskem) in da je *Kavčič* nastalo iz *Tkalčič*, da je bil prvi *Kavčič* torej sin nekega tkalca. Ko pa bi bilo treba domisliti kaj, česar v obstoječi literaturi še ni zaslediti, in *Leksikon priimkov* skuša prinesiti izvirno razlago, je ta žal na ravni 18. stoletja, ko etimologija še ni bila znanost, ampak iskanje podobnih besed v dostopnih jezikih. Primer: priimek *Mirtič* najprej pravilno izpelje iz rojstnega imena *Mirt*, ki se tudi ohranja kot priimek, a tega izvaja iz antičnega rastlinskega imena latinsko *myrtus*, grško *μύρτος* 'mirta', ki niti ni osebno ime – oziroma je osebno ime šele v najnovejši dobi v italijanščini, in sicer kot *Mirto*. Zamisel o takem izvoru je avtor *Leksikona priimkov* nekritično povzel po Lenarčičevem slovarju, ki z etimološkega stališča res ni verodostojno. Tako zlahka in anahronistično pač ne gre, saj je ime *Mirt* – sodeč po priimkih – pri nas staro vsaj nekaj stoletij, torej je *Mirt* lahko le svetniško ali staro slovansko ime ali vzdevek, ne pa grško-rimska beseda za pri nas tujerodni grm. Svetnika z imenom *Mirt* ali podobno v krščanski tradiciji ni in ni videti nobene možnosti, da bi bil *Mirt* kak vzdevek. Pač pa je na Slovenskem zelo čaščen sveti *Martin*, katerega ime se je po samoglasniški harmoniji razvilo v *Mirtin*. Po naglasnem umiku na dolgi samoglasnik je iz tega nastalo ime *Mirtin*, iz slednjega pa po apokopi *Mirt*. Ta domneva je skladna z vsem, kar vemo o razvoju slovenskega jezika in nastajanju slovenskih priimkov ter je torej verjetna. Morda bi jo lahko celo dokazali, če bi imeli na voljo arhivsko gradivo iz matičnih knjig, registrov podložnikov in urbarjev. Krstno ime *Martin* seveda nima nobene zveze z antičnim poimenovanjem grma *mirta*. Nastalo je na italjskih tleh in je tvorjeno iz imena rimskega boga vojne *Mars* (katerega rodilnik se v latinščini glasi *Martis*), iz katerega imamo v krščanski tradiciji še ime evangelista *Marcus*, prvotno **Marticus*, tj. 'pripadajoč Marsu'.

Vimenoslovju nepoučeni bralec nima orodja, ki bi izmed več navideznih možnosti izbral pravo in to tudi argumentiral. Žal je to vse prepogosto primer tudi v *Leksikonu priimkov*. Ali je priimek *Ježovnik* tvorjen iz živalskega poimenovanja *jež*, iz katerega imamo vzdevek in iz tega priimek *Jež* (s patronimikom *Ježek*), ali iz zemljepisnega izraza *ježa*, ki označuje manjšo strmino med dvema razmeroma vodoravnima površinama, ni stvar ugibanja. Avtor *Leksikona priimkov* ugiba in ugane narobe. Priimek pripiše poimenovanju živali. Znanstvena etimologija že več kot dvesto let ni več večšina ugibanja. Je znanost, ki ima svojo teorijo, svoja spoznavna sredstva in svojo metodo, ki pa v *Leksikonu priimkov* žal ni uporabljena. Avtor postopa amatersko, ker v priimku najprej vidi korenski del (*jež-*), vlogo obeh priponskih morfemov (*-ov-* in *-nik-*) pa zanemari. Upošteva je priznano etimološko metodo bi bilo treba najprej ugotoviti, da priponski sklop *-ov-nik* zlasti v Zgornji Savinjski dolini praviloma označuje gospodarja domačije na ali ob tistem, kar je pomen osnove. *Križovnik* je tisti, ki ima domačijo ob križu (kar je lahko križišče ali obcestno znamenje), *Pečovnik* jo ima ob ali na peči, tj. pečini, skali, *Plazovnik* ob plazu, *Rotovnik* na rovtu, tj. krčevini, torej jo ima *Ježovnik* v bližini ježe. Priponskega sklopa *-ov-nik* namreč ne zasledimo v tvorjenkah iz osebnih imen, torej tudi ne v tvorjenkah iz vzdevkov iz starejših živalskih poimenovanj, zato je izvajanje iz osnove *jež* izključeno. Če bi bil to osamljen primer, bi ga v tem prikazu omenil le kot zanimivost, a žal je takih in temu podobnih ugibanj vse preveč, da bi delo lahko veljalo za verodostojno. Etimologija je znanost, ki ima tako kot vsaka druga znanost svojo metodo z vsemi prednostmi in pomanjkljivostmi vred. Prednost je zlasti ta, da etimolog ve, kako delati in koliko je njegovo spoznanje blizu znanstveni resnici. Ve, da je za uspešno etimološko sintezo potrebna kakovostna besedotvorna analiza v okviru danega zemljepisnega prostora s spoznanimi imenotvornimi posebnostmi in da besedo začnemo analizirati tam, kjer je njen najmlajši morphem, to pa je pri samostalniku praviloma skrajno desna pripona in, ko govorimo o slovenščini, to ni nikdar koren. In ve, da ima utemeljena tipologija veliko, nemalokrat ključno težo pri odločanju med dvema, tremi ali celo več možnostmi, ki jih dopušča korenski morphem. Povedano drugače: etimološka razlaga priimka je njegova pomenska motivacija, ki jo ugotovimo tako, da

prepoznamo imenotvorni proces, po katerem je nastal, in morfeme, ki jih je vseboval ob svojem nastanku. Imenotvorni proces v primeru *Ježovnik* jasno pove, da je bil prvi nosilec tega priimka prebivalec, verjetno lastnik domačije nad ali pod neko ježo, najverjetneje v Zgornji Savinjski dolini, tako kot je bil prvi nosilec priimka *Ježar* lastnik domačije nad ali pod neko ježo na Gorenjskem.

V besedotvorno jasnih, a motivacijsko neprozornih primerih bi pričakovali, da *Leksikon priimkov* ponudi razlago pomenske motivacije. To, da priimek *Vodopivec* prvotno pomeni 'kdor pije vodo', da je zloženska iz besed *voda* in *pivec*, ne zadošča naši radovednosti, saj vodo menda pijemo vsi. Prvi nosilec tega priimka je bil verjetneje pijanec. Priimek je torej po svojem nastanku antifraza, ki omiljevalno ali ironično ubeseduje ravno nasprotno od dejanske lastnosti prvega nosilca, tako kot črnogorski *Popivoda*, italijanski *Bevilaqua*, francoski *Boileau*, nemški *Trinkwasser* in angleški *Drinkwater*.

Slovenskih priimkov ni mogoče etimološko razlagati niti brez upoštevanja tipologije niti brez starejših zapisov. Primer *Fujan*: v *Leksikonu priimkov* se izvaja iz medmeta fuj, češ da je moral biti prvi nosilec zoprni človek ali pa se je pogosto zgražal, izražal gnus. Ker drugi razpoloženski in vzklični medmeti pri nas ne tvorijo priimkov, je ta trditev vsaj problematična. Ko pa pogledamo starejše zapise, ki so v 17. stoletju *Foian*, *Foianin* in *Fioianin*, lahko razberemo, da je današnja glasovna podoba tega priimka utegnila nastati po gorenjskem prednaglasnem ukanju in ponaglasnem samoglasniškem upadu iz beneškoitalijanskega odraza *Fioian* svetniškega imena *Florijan*. V prid tej razlagi govori tudi genetika, ki bo igrala pomembno vlogo pri bodočih raziskavah naših priimkov. Današnji nosilci priimka *Fujan* imajo namreč v svojem DNK moško Y-haploskupino R1b,¹ ki ni značilna za Slovane, je pa značilna za Romane, Germane in Kelte, vključno s staroselskimi.

Ali je priimek *Tomšič* res izpeljan iz krstnega imena *Tomaž*, kot je zapisano v *Leksikonu priimkov*? To bi bilo lahko res, če bi imeli v času

¹ Za podatek o haploskupini nosilcev tega priimka se zahvaljujem Žigi Pirnatu, ki mi ga je posredoval iz svoje še nedokončane doktorske disertacije.

nastajanja priimkov iz tega krstnega imena izpeljano klicno obliko *Tom*. A ker se ta pod angleškim vplivom pojavi šele v 20. stoletju, je izvajanje napačno. Priimek *Tomšič* je mnogo bolj verjetno nastal po samoglasniškem upadu iz *Tomišič* in je tvorjen iz klicne oblike *Tomiša* slovanskega rojstnega imena *Tomislav*, ki se ohranja tudi v našem krajevnem imenu *Tomišelj*. Na Hrvaškem, kjer ne poznajo samoglasniškega upada, je pogost priimek *Tomšić*, ki je tvorjen kot *Ljubišić* iz *Ljubiša*. Slovansko rojstno ime *Tomislav* nima s svetopisemskim *Tomažem* nobene zveze, saj je zloženo iz velelnika glagola *tomiti* 'ubiti' in prvine *-slav*, ki prvotno kaže na željo, da bi bil otrok slaven po tistem, kar je prvi del njegovega imena. In ali je priimku *Tomšič* res mogoče kar pritakniti priimek *Tominc* in ga alternativno izvajati iz nikdar potrjenega naselbinskega imena **Tomine*? Verjetno ne, saj nič ne govori proti možnosti, da bi bil priimek *Tominc* prvotno isti kot *Tolminec*, torej 'priseljavec iz Tolmina'.

Malo zahtevnejšega bralca bi zanimala tudi imenotvorna in s tem povezana pomenska in motivacijska razmerja med priimki iste družine. Kakšna so torej razmerja med priimki *Zor*, *Zorič*, *Zorko*, *Zorčič*, *Zore*, *Zorman*, ki jih najdemo v več družinah, npr. *Jurič*, *Jurko*, *Jurčič*, *Jure*, *Jurman*; *Mur*, *Murič*, *Murko*, *Mure*; *Star*, *Starič*, *Starčič*, *Stare*, *Starman*.

Naloga vsakega poljudnoznanstvenega etimološkega slovarja je na preprost način širiti luč spoznanja, ki že sveti v nepoznavalcem težje razumljivi ali težje dostopni strokovni in znanstveni literaturi, ne pa da zamegli tisto, kar je tam že pojasnjeno. Namesto dolge in netočno povzete Ramovševe razlage priimka *Kraigher* bi kazalo preprosto zapisati, da je priimek prišel k nam iz Furlanije (na kar kaže zapis z *gh*), da je po izvoru nemški, in sicer je nastal iz *Kreiger*, česar občni pomen je 'vojak', tako kot pri priimku *Kregar*, ki je iz nemške besedotvorne dvojnice z dolgim *e* in je k nam prišel neposredno iz Koroške. Zlasti bi bilo treba poudariti, da je prvotni pomen obeh priimkov 'vojak' in ne morda 'prepirljivec', kot piše v *Leksikonu priimkov*. Podobno je v primeru *Oman*. Starejši zapisi nedvomno kažejo na izvor v nemškem *Hofmann*, torej je izvajanje iz poimenovanje rastline *oman* 'Inula helenium', ki pri nas ni avtohtona in uspeva le na skrajnem jugu, nepotrebna zastranitev. V poljudnoznanstvenem etimološkem

slovarju bi tudi pričakovali razlago, zakaj imamo priimke po oblastnikih, npr. *Papež*, *Škof*, *Kralj*, *Knez*, *Cesar*, *Kajzer*, *Podreka* (kar je beneški izraz za 'patriarh'). A je v ocenjevanem delu ne najdemo, čeprav je bilo v strokovni literaturi že mnogokrat zapisano, da so prvi nosilci teh priimkov služili vsakokrat imenovanemu oblastniku, in sicer kot tlačani, najemniki ali vojaki. Ali spada med te priimke tudi priimek *Car*, kot je po Merkuju povzel Keber, je težko reči. V času nastajanja slovenskih priimkov se za srbskega in ruskega carja pri nas ni vedelo, naš monarh pa je bil *cesar*. Beseda *car* je pri nas prvič zapisana šele po nastanku večine priimkov. Prvi jo omenja šele Janez Svetokriški v zadnjem desetletju 17. stoletja, označuje pa turškega sultana.

V *Leksikonu priimkov* je pogosto zapisano, da je obravnavani priimek »tvorjen s priponskim obrazilom *-ič*« ali katerim drugim. Taka ugotovitev laiku ne pove ničesar, jezikoslovec pa očitne tvorjenke vidi sam. Kjer pa morfološka segmentacija ni tako očitna, je tudi iz *Leksikona priimkov* ne izvemo. Pri priimku *Ledinek* bi bilo koristno izvedeti, da se je izhodiščno glasil **Ledinjak*, da gre torej za pripono *-jak*, ki nenaglašena prehaja v *-jek* (kot v primerih *bábjek*, *krávjek*), nekdanj mehki *nj* pa je otrdel. *Ledinek* je torej naseljenec na ledini, kakor je npr. *Pečjak* naseljenec ob peči, pečini. In tako je tudi priimek *Toplak* z različico *Toplek* izpeljiv iz prvotnega *Topljak*, katerega prvotni pomen je 'priseljensec iz Tople', s čimer je mišljena dolina *Topla* pod Peco. Prvi nosilec priimka *Toplak* tako ni *topel*, tj. 'prijazen, naklonjen človek', kot zmotno piše v *Leksikonu priimkov*.

Obvezni del vsake etimološke razlage – znanstvene ali poljudne – je odgovoriti na vprašanje, v katerem jeziku je nastala obravnavana beseda. Pri priimkih je to izrednega pomena, saj tipične razlike v imenotvornih sredstvih in postopkih najdemo že znotraj slovenskega prostora, kaj šele, ko jih primerjamo s sredstvi in postopki naših sosedov. Za priimek *Domicelj* tako v *Leksikonu priimkov* beremo, da je nastal iz priimka *Domic*, ki je skrajšana oblika priimka *Domicijan*. Morda res, vendar ne v slovenščini. Nosilci tega priimka ga naglašujejo na zadnjem zlogu in sklanjajo s polnim priponskim *e*, iz česar bi sklepali, da je k nam prišel iz italijanskega *Domicelli*. O priimku *Savič* je v ocenjevanem delu zapisano, da je tvorjen iz pravoslavnega rojstnega

imena *Sava*. Da, a ne v slovenščini, saj pravoslavnih rojstnih imen v času nastajanja slovenskih priimkov pri nas ni bilo. Pri priimku *Kiš* navaja, da je nastal prek vzdevka iz madžarskega (pridevnika) *kis*, ki pomeni 'majhen, mali'. Ni točno: naš priimek *Kiš* je prevzet iz madžarskega priimka *Kis*, ki je izvorno vzdevek, temelječ na tamkajšnjem pridevniku *kis* v pomenu 'majhen, mali'. Gre za navidez majhno, a pomembo razliko. Priimki pri nas namreč niso mogli nastati iz besed, ki jih slovenščina v času nastajanja priimkov ni imela. Ali je torej priimek Žagar slovenska tvorjenka iz *žagati* ali prevzet iz bavarskega priimka *Sager*? Seveda je to pri nekaterih priimkih, ki radi migrirajo, zelo težko, a kdor se loti tako težke naloge, jo mora skušati strokovno razrešiti. In biti dovolj samokritičen, da v zares težavnih primerih prizna nesposobnost odgovoriti na zastavljeno vprašanje. Za priimke z omejenim številom žarišč, morda samo enim, bi pričakovali tudi, da bi *Leksikon priimkov* navedel, od kod izvirajo. Ali je npr. priimek *Kumin*, ki ga najdemo zlasti na slovenskem zahodu in izvira iz klicne skrajšave italijanske tvorjenke *Giacomino* različice svetniškega imena *Giacomo*, po naše *Jakob* (ocenjevano delo ga zmotno izpeljuje iz poimenovanja začimbe *kumin(a)*), istega izvora kot prekmurski *Kumin*?

V *Leksikonu priimkov* najdemo peščico nedavno uvoženih priimkov, npr. *Spahić*, *Spasojević*, žal pa pogrešamo mnogo prav tako nedavno uvoženih, ki imajo za naš prostor večji športni ali kulturni pomen. Tak je npr. že omenjeni črnogorski *Popivoda* in tak je izvorno češki *Souček*. Pri slednjem bi kazalo zapisati, da gre za češko patronimično manjšalnico priimka *Suk*, katerega občni pomen je 'grča' in ga ne zgolj brez komentarja pritakniti našemu priimku *Sok*.

Vsak imenoslovni etimološki slovar mora odgovarjati tudi na vprašanje o tem, ali je obravnavano ime nastalo v imenotvornem postopku ali konvertirano iz občnega samostalnika. Ob prebiranju *Leksikona imen* bralec dobi vtis, da je avtor bolj kot k čemur koli nagnjen k izpeljavi priimkov po konverziji iz občnih samostalnikov in da se, če je le mogoče, upira možnostim nastanka v drugačnih imenotvornih postopkih. Priimek *Mirnik* tako izpelje iz poimenovanja ptice *mirnik*, kot so nekdaj rekli velikemu kupčarju v Bovcu in na Koroškem. Resda imata priimek *Mirnik* in poimenovanje ptice *mirnik* isti korenski izvor

v samostalniku *mir*, ki pomeni 'zid', zlasti kot ostalina iz antičnih časov ali kraški suhi zid. Prvi nosilec priimka *Mirnik* je torej mnogo verjetneje 'prebivalec ob kakem takem zidu', ptica *mirnik* pa je poimenovana po zidu, ker rada gnezdi v njem. Tudi priimka *Lešnik* ne gre izpeljevati iz poimenovanja plodu leske, saj gre za tvorjenko tipa *Lipnik*, *Javornik* neposredno iz rastlinskega imena *leska*. Tvorjenki *Mirnik* in *Lešnik* sta torej nastali v imenotvornem in ne zgolj besedotvornem procesu.

Izpeljevanje po konverziji za vsako ceno in nepoznavanje kulturne zgodovine mestoma dosežeta že meje groteske. Priimek *Štancer* (z varianto *Štancar*) tako izpelje iz današnjega pomena 'kdor štanca'. Tudi če bi ga izpeljal iz starejšega pomena nemške besede *Stanze*, ki je 'v kovino vtisnjena podoba', bi še ne bil bliže resnici. V *Leksikonu priimkov* je tu storjena še dodatna metodološka napaka, ko se priimek *Štanc* pripiše obravnavanemu *Štancer*, s čimer je implicitno nakazano, da bi pripona *-er/-ar* lahko kar odpadla. Ne, ne more. Pač pa je lahko dodana. Priimek *Štanc* (z varianto *Štanec*) je zato mnogo bolj verjetno prevzet iz nemškega *Steinmetz* v bavarski izgovorjavi, ki temelji na enako glasečem se samostalniku s pomenom 'kamnosek'. Pripona *-er* že v nemški nadaljnji tvorjenki *Steinmetzer* dodatno poudarja, da gre za ime vršilca dejanja, v danem primeru poimenovanje poklica. Podobno je s primerom *Likar*. To menda res ni tisti 'kdor se poklicno ukvarja z likanjem', kot trdi *Leksikon priimkov*, ampak je najverjetneje priseljenec iz Like – kvečjemu bi se dalo ugibati o izvoru v *lekár* 'ranocelnik, zdravilec' z osrednjeslovenskim prehodom nenaglašenege jata v *i*, ki ga v 18. stoletju najdemo v Kastelec-Vorenčevem slovarju, kjer je zapisano *chirurgus*, *Padar*, *arzat*, *likár*, *kateri rane zeili*. Naslednji primer: priimek *Majzelj* enači z današnjim žargonskim in narečnim izrazom *majzelj* v pomenu 'dleto, zlasti za kamen'. Tipologija nam pove, da poimenovanja orodij težko kar konvertirajo v priimke, saj nimamo priimkov **Lopata*, **Grablje*, **Kramp*, **Kladivo* ipd. Pač pa priimek *Majzelj* brez težav izpeljemo iz bavarskega *Mäusel*, ki je patronimična manjšalnica vzdevka po živali *Maus* 'miš', ki je v nemščini tudi priimek. Le vedeti je treba, da se nemški istozložni dvoglasnik *äu* v bavarščini izgovarja kot *aj*. V *Leksikonu priimkov* med drugim preberemo tudi, da je priimek *Koruza* »nastal prek vzdevka iz poimenovanja pri nas

zelo znane kulturne rastline«. Težko verjetno, saj je večina slovenskih priimkov nastala med 14. in 17. stoletjem, uzakonjeni za prav vsakogar pa so bili leta 1780, kar je slabih sto let, preden se pri nas pojavi ta kulturna rastlina, ki so ji sprva rekli le *turščica*, in še nekaj več, preden se v slovenščini pojavi beseda *koruza*. Morda bo treba raziskati možnost izvajanja tega priimka iz italijanskega *Caruso*. Ali je prvotni pomen priimka *Brejc* res 'tisti, ki je obilen, nabrekel', kot ugiba *Leksikon priimkov*? Da je torej njegov etimološki pomen 'tisti, ki je brej'? Menda ne. Ta priimek prvotno označuje priseljenca iz *Brij*, saj se prebivalsko ime ob krajevnem *Brje* še danes glasi *Brejc*, kot je bilo že objavljeno v zlahka dostopni strokovni literaturi. In še eden: priimek *Muc* se v *Leksikonu priimkov* prikazuje, kot da je nastal iz občnega samostalnika *muc* 'maček', ki izvira iz vabnega klica, s katerim kličemo te živali. Ali ne bi bilo bolj prepričljivo domnevati njegov nastanek po samoglasniškem upadu iz priimka *Mutec* (kakor *Podpac* iz *Podpadec*), tu pa se vprašati, ali je bil njegov prvi nosilec mutast, tako kot je bil prvi nosilec priimka *Slepec* slep in prvi nosilec priimka *Glušec* gluh. Ali pa je bil priseljenc iz *Mute* ali prebivalec kake *mute*, kakor se je nekdanj zlasti na našem severu in vzhodu reklo mitnici.

Naglas je sicer izredno pomembna lastnost slovenskih besed in je pomemben tudi za etimologijo, vendar pri priimkih, ki so izhodiščno pisna in ne govorjena kategorija, le v zelo zelo omejenem obsegu. Keber vsakemu priimku, ki je slovarska iztočnica, pripiše jakostni naglas, kar je prepogosto tvegano in kočljivo početje. Med nami so, ki svoj priimek izgovarjajo kot *Kováč* in taki, ki ga izgovarjajo kot *Kôvač*. Jaz sem vso mladost mislil, da sem *Snôj*, potem pa mi je oče nekoč rekel, da smo bili vedno *Snóji*. Priimek *Vodnik* Keber naglasi na prvem zlogu, a Valentin Vodnik se je vedno podpisoval kot *Vodník*. Tudi sicer izgleda, da so priimki v ocenjevanem delu onaglašeni bolj na pamet. Tam so npr. navedeni priimki *Domícelj*, *Kóletnik*, *Kóleša*, *Tívadar*, *Bóbovnik*, medtem ko so meni znani naglasi teh priimkov, kakor jih izgovarjajo nosilci, *Domicélj*, *Kolétnik*, *Koléša*, *Tivádar* in *Bobôvnik*. Pri etimološkem raziskovanju priimkov ima naglas argumentacijsko vrednost le v tistih primerih, ki jih izpeljujemo iz prvenstveno govorjenih kategorij besed, kot so hišna imena in vzdevki. A tu ne izhajamo iz naglasa današnjega

priimka, temveč iz naglasa hišnega imena oziroma vzdevka. Če bi bilo to spoznanje upoštevano pri pisanju *Leksikona priimkov*, bi tam ne pisalo, da je lahko priimek *Bernik* tvorjen iz glagola (*na*)*brati*. Hišno ime *B්රnik* namreč jasno pove, da je v osnovi staroakutirana osnova z zložnim *r*, da je izvor torej lahko v *Brdnik* s prvotnim pomenom 'prebivalec brda', pri čemer *brdo* pomeni 'podolgovata vzpetina' (to razlago *Leksikon priimkov* navaja na drugem mestu), ali pa je v pozabljenem občnem imenu **b්රtnik*, ki je, sodeč po ruskem *b්රtnik*, pomenil 'čebelar'. Proti razlagi iz imena *Bernard*, ki je v *Leksikonu priimkov* postavljena na prvo mesto, govori že pripona *-nik*, ki se ne uporablja za tvorbo priimkov iz krstnih ali drugih rojstnih imen.

Ena hujših pomanjkljivosti ocenjevanega *Leksikona priimkov* je ta, da redko navaja vir, po katerem je avtor povzel razlago. Redko, a včasih vendar. S tem zbuja pri bralcu zavajajoč vtis, da so razlage, v katerih ni naveden noben vir, izvirne avtorjeve, to pa premnogokrat ni res. V ne ravno kratki vrsti primerov (tako npr. *Pravhar*, *Košćak*, *Šmon*, *Tiran*) bi se dalo avtorja ocenjevanega dela prepričljivo osumiti plagiatorstva. Naslednja hujša pomanjkljivost je, da je avtor uporabil le manjši del slovenske imenoslovne literature, praviloma le monografske in starejše, ne pozna pa novejših virov in mnogih zares kakovostnih člankov v raznih revijah in zbornikih, tudi če so starejšega datuma.

Uporabnost vsakega dela se izkaže šele z dolgoletno uporabo. Težko je oceniti, koliko etimoloških razlag *Leksikona priimkov* odseva znanstveno resnico na današnji stopnji razvoja slovenske etimološke znanosti. Pregled etimoloških razlag istih deset priimkov, kot je bilo pretresenih v Mamićevi knjigi, pokaže, da so pri Kebru ustrezno razloženi štirje, drugi štirje so razloženi narobe, pri enem ne izvemo tako rekoč ničesar, čeprav bi se tudi o tem dalo reći kaj trdnejšega, enega pa ne obravnava. Knjigo bodo seveda uporabljali vsi, ki jih ta snov zanima, tudi če iz nje ne bodo izvedeli, kar bi lahko, če bi bila napisana bolje. Uporabljali jo bomo tudi jezikoslovci, tudi etimologi. *Faute de mieux* – ali kot je rekel cesar Janez Martinu Krpanu: »drugega inu boljšega nimamo«. Vendar zlasti ob etimoloških razlagah z mnogo zrn soli. Knjiga žal ne more veljati niti za verodostojno niti za referenčno delo. Vsako tam zapisano trditev bo treba pred nadaljnjo uporabo znova

premisлити in preveriti v ustrezni strokovni literaturi. Ocenjevano delo je zaradi vsega povedanega v takem neskladju s spoznanji in načeli sodobne znanosti, da je bilo to treba povedati.

Za konec si zastavimo nekaj vprašanj.

1. Ali je že napočil čas, da Slovenci dobimo etimološki slovar priimkov? – Da, vedno je tak čas, le zavedati se je treba, kar je napisal France Bezlaj v uvodu k prvi knjigi *Etimološkega slovarja slovenskega jezika*, da je namreč »vsak etimološki slovar samo mejnik med dvema razdobjema raziskovanja; zaključí staro in pripravi pogoje za novo«. Prinaša torej do tedaj spoznana dognanja in upošteva metodo, ki je tedaj v veljavi.
2. Ali *Leksikon priimkov* ustreza zgornjemu opisu? – Ne. Ocenjevano delo zdaleč ne prinaša vseh doslej dognanih etimoloških razlag slovenskih priimkov. Zlasti ne prinaša razlag iz malo težje dostopnih in novejših objav. In kar je v sodobni znanosti nedopustno: pri večini razlag ne izvemo, kje so bile predhodno že objavljene. Manjka mu tudi uporaba etimološke metode, zato med morebitnimi več etimološkimi predlogi ne zna ločevati zrnja od plev, kot ga zna ločevati sodobna etimološka znanost.
3. Kaj je največja ovira pri uspešnem etimologiziranju slovenskih priimkov? – Vsekakor pomanjkanje poznavanja starih zapisov iz časa pred slovenskim samoglasniškim upadom, torej srednjeveških in zgodnjenovoveških, ki jih *Leksikon priimkov* skorajda ne navaja in ne upošteva, celo če so bili že objavljeni. Brez upoštevanja starih zapisov je etimološko razglabljanje o priimkih v mnogih primerih le brezplodno ugibanje, ki ima omejeno vrednost, celo če je pravilno.
4. Zavedajoč se težavnosti problematike, ali slovar, ki etimološko obravnava slovenske priimke, res ne sme vsebovati zmot in zablod? – Raje ne, čeprav tu prav nobeno etimološko delo ni nedolžno. Kdor dela, tudi greši, le lenuhi ne naredijo ničesar, niti napake. A težava *Leksikona priimkov* ni toliko v preštevilnih napakah in zablodah samih po sebi, temveč v tem, da večine napak in zablod ne bi bilo, če bi bila pri obdelavi relevantnega

gradiva uporabljena ustrezna metoda. Če bi bila v že pojasnjenih in pojasnljivih primerih jasno povzeta mnenja doslejšnjih raziskovalcev (in bi jim bilo to priznано z omembo njihovega imena in mesta prve objave, s čimer bi bila zagotovljena tudi sledljivost etimološke misli), če bi bili v še nepojasnjenih a pojasnljivih primerih zapisani avtorjevi lastni predlogi etimološke rešitve, v nepojasnjenih in še nepojasnljivih pa bi avtor priznal nemoč aktualne metode ter problem pustil odprt za naslednje generacije.

ZAHVALE

Recenzija je nastala v okviru raziskovalnega programa *Slovenski jezik v sinhronem in diahronem razvoju* (P6-0038), ki ga financira Javna agencija za raziskovalno dejavnost Republike Slovenije.